

РЕШЕНИЕ

№ 94

гр. Стара Загора, 13.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, ПА ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на тринадесети март през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Мариана М. Мавродиева

Членове: Веселина К. Мишова
Орлин Н. Летов

като разгледа докладваното от Орлин Н. Летов Въззивно гражданско дело № 20265500500174 по описа за 2026 година

Производството е по реда на чл. 436 ГПК, вр. чл. 435, ал. 2, т. 2 ГПК.

Образувано е по жалба на длъжника Н. М. К. срещу действията на ЧСИ М.Д., с рег. № 865 на КЧСИ, по изпълнително дело № 20238650400739, изразяващи се в налагане на запор върху банковата сметка, по която жалбоподателката получава пенсия за инвалидност.

В жалбата се твърди, че получаваната от Н. М. К. пенсия е в минимален размер, както и че същата представлява несеквестируем доход по смисъла на чл. 446 ГПК. Посочва се, че наложеният запор е незаконосъобразен, тъй като лишава жалбоподателката от възможността да ползва средствата си за издръжка. Направено искане съдът да разпорежи вдигането на запора.

Жалбоподателката моли да бъде освободена от внасяне на държавна такса за разглеждане на подадената жалба на основание чл. 83, ал. 2 ГПК. Сочи, че получава единствено пенсия в минимален размер и е с призната трайно намалена работоспособност, като в тази връзка представя експертно решение от 12.12.2023 г. на ТЕЛК, както и справка на ТП на НОИ – Стара Загора от 20.01.2026 г., според която към 01.01.2026 г. Н. М. К. получава лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване в месечен размер на 274,02 евро /535,93 лева/.

Окръжен съд – Стара Загора намира, че в случая към молбата по чл. 83, ал. 2 ГПК са представени писмени доказателства, които установяват твърденията на жалбоподателката за липса на достатъчно средства за заплащане на държавна такса в настоящото производство, поради което

искането за освобождаване от внасянето ѝ се явява основателно и следва да бъде уважено.

В срока по чл. 436, ал. 3 ГПК вискателят „Й.Б.“ ЕАД е подал писмено възражение, с което оспорва жалбата и моли същата да бъде оставена без уважение.

Частният съдебен изпълнител е депозирал писмено становище, в което оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена, като неоснователна.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства намира за установено следното:

Процесното изпълнително дело № 20238650400739 на ЧСИ М.Д. с рег. № 865 на КЧСИ, е образувано по молба на вискателя „Й.Б.“ ЕАД въз основа на изпълнителен лист № 288/15.02.2023 г., издаден по ч. гр. д. № 5491/2022 г. на Районен съд – Стара Загора, съгласно който жалбоподателката Н. М. К. е осъдена да заплати на дружеството - вискател сумата от общо 1091,21 лева, ведно със законна лихва от 07.12.2022 г. до окончателното изплащане на задължението и разноски за заповедното производство.

На 29.08.2023 г. съдебният изпълнител е разпоредил налагането на запор върху пенсията и банковите сметки на длъжника.

На 04.09.2023 г. са наложени запори на банковите сметки на длъжника в „Първа инвестиционна банка“ АД, „Банка ДСК“ АД, „Изипей“ АД, както и на получаваната от длъжника пенсия. На 21.08.2025 г. са наложени запори на банковите сметки в „Първа инвестиционна банка“ АД и „Ти Би Ай Банк“ ЕАД.

От данните по делото е видно, че длъжникът получава пенсията си по сметката в „Банка ДСК“ АД, като след налагане на запора банката е депозирала писмен отговор, в който е посочила, че в съответствие с чл. 446а ГПК пенсията ще бъде предоставяна на длъжника, доколкото същата не надвишава минималната работна заплата.

Постъпил е и отговор от ТП на НОИ-Стара Загора, в който е посочено, че удръжка от пенсията няма да се извършва, тъй като същата е със срок 01.10.2023 г.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения срок за обжалване по чл. 436, ал. 1 ГПК от легитимирано лице и е насочена срещу действие на съдебен изпълнител, което подлежи на съдебен контрол по реда на чл. 435, ал. 2, т. 2 ГПК, поради което се явява допустима.

Съгласно разпоредбата на чл. 435, ал. 2, т. 2 ГПК длъжникът може да обжалва насочването на изпълнението върху имущество, което смята за несеквестируемо.

Съгласно приетото с т. 1 от ТР № 2/26.05.2015 г. по т. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, принудителното изпълнение се насочва срещу отделен

имууществен обект на длъжника, с налагането на запор или възбрана върху този обект от съдебния изпълнител. Запорът и възбраната като изпълнителни действия не подлежат на обжалване по реда на чл. 435 от ГПК. На обжалване от длъжника съобразно разпоредбата на чл. 435, ал. 2, т. 2 от ГПК, подлежи насочването на изпълнението върху несеквестрируемо имущество. По такава жалба съдът е длъжен да се произнесе, секвестрируем ли е имущественият обект за събирането на предявеното вземане. В жалбата може да са изложени оплаквания и да се иска отменяването на някои действия запор, възбрана, опис, оценка, назначаване на пазач, насрочване на продан и др. Съдът се произнася по тези искания само доколкото посочените отделни изпълнителни действия са несъвместими с несеквестрируемостта и в този смисъл я нарушават. Отделното обжалване на обезпечителните действия на съдебния изпълнител/налагане на запор и възбрана върху откритото имущество на длъжника/ е недопустимо.

С оглед изложеното, оплакването на жалбоподателката, че в случая съдебният изпълнител е наложил запор върху нейна банкова сметка, като по този начин изпълнението е било насочено срещу несеквестрируемо имущество, попада в хипотезата на чл. 435, ал. 2, т. 2 ГПК.

По същество жалбата е неоснователна.

От данните по делото е видно, че към настоящия момент Н. М. К. получава лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване в месечен размер на 274,02 евро /535,93 лева/, т.е. нейният размер е по-нисък от този на минималната работна заплата за страната.

В изпратеното до „Банка ДСК“ АД запорно съобщение съдебният изпълнител е посочил, че запорът върху банковата сметка на жалбоподателката се налага при съобразяване разпоредбата на чл. 446 ГПК, уреждаща несеквестрируемия доход на длъжника. Във връзка с полученото запорно съобщение банката е уведомила съдебния изпълнител по реда на чл. 508, ал. 1 ГПК, че по банковата сметка на жалбоподателката постъпват суми от пенсия, както и че до получаване на други указания по см. на чл. 446 ГПК и на основание чл. 446а ГПК от постъпващата по сметката пенсия ежесечно на разпореждане на титуляра ще бъде предоставяна сума в размер на минималната работна заплата, а запорът ще се изпълнява с горницата. В случая по изпълнителното дело не са налице данни за постъпили суми вследствие на така наложения запор, от което обстоятелство може да се заключи, че жалбоподателката е имала възможност да се разпорежда с постъпилите по сметката ѝ в „Банка ДСК“ АД парични средства, представляващи пенсия за инвалидност. С оглед изложеното, съдът намира, че по настоящото дело не се установява насочване на изпълнението срещу несеквестрируем доход на длъжника. Ето защо неоснователни се явяват твърденията на жалбоподателката, че наложеният запор я лишава от възможността да ползва средствата си за издръжка.

При тези съображения, жалбата на Н. М. К. по чл. 435, ал. 2, т. 2 ГПК е

неоснователна и следва да бъде оставена без уважение.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСВОБОЖДАВА на основание чл. 83, ал. 2 ГПК Н. М. К., ЕГН ***** , от задължението за внасяне на държавна такса по депозираната от нея жалба вх. № 929/22.01.2026 г.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ подадената от Н. М. К., ЕГН ***** , жалба вх. № 929/22.01.2026 г. срещу действията на ЧСИ М.Д., с рег. № 865 на КЧСИ, по изпълнително дело № 20238650400739, изразяващи се в налагане на запор върху банковата сметка в „Банка ДСК“ АД, по която жалбоподателката получава пенсия за инвалидност.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 437, ал. 4 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____